

Pr. Alexandru Torik

FLAVIAN
VIAȚA MERGE ÎNAINTE

volumul 2

Traducere din limba rusă de
Eugen Diaconu

editura
Sophia

București

CUPRINS

1. Paparuda	5
2. Artistul bătrân	15
3. Vasul pecetluit	29
4. Dreptatea	45
5. Gândăceii cu codiță	64
6. Profesorul	89
7. Soțul Tatianei	107
8. Viktoria	130
9. Soția părăsită	153
10. Rugăciunea lui Iisus	179
11. Sfântul Munte (I)	203
12. Sfântul Munte (II)	223
13. Sfântul Munte (III)	241
14. Sfântul Munte (IV)	253
15. Întoarcerea	272
16. Epilog	285

Redactor: Diana-Cristina Vlad

Traducere după originalul în limba rusă: Торик Александр, протоиерей, ФЛАВИАН. ЖИЗНЬ ПРОДОЛЖАЕТСЯ, Editura Flavian Press, Moscova, 2012

© Alexandr Torik

© Editura Sophia, pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TORIK, ALEXANDRU

Flavian: viața merge înainte / pr. Alexandru Torik; trad. din lb. rusă de Eugen Diaconu – București: Editura Sophia, 2019
ISBN 978-973-136-675-3

I. Diaconu, Eugen (trad.)

1. PAPARUDA

– Lioșa, șterge-i fundulețul lui Kiriușa și mai toarnă niște apă fierbinte! Mașa, nu băga șamponul în gură! Lioșa, ia-i șamponul Mașei! Stiopa, n-o speria pe Lena cu broasca aia! Lioșa, pune broasca la loc în băltoacă! Stiopa, spală-ți mâinile după ce ai atins broasca, că faci bube! Lioșa, ia o cană de apă cu spumă din cădița Iulei și toarnă-i lui Stiopa pe mâini, în curte! Lenocika, nu plângă! Broaștele sunt bune și ar putea deveni chiar prințese. Vom citi diseară despre asta! Iulea, nu arunca buretele în Kiriușa! E plin de săpun și eu l-am clătit deja! Kiriușa, dă-mi buretele, te rog! Nu mai plângă! Vine tati acum și-ți spală ochișorul! Lioșa!!!

Gata! O să-i fac maicii Evlampia o statuie cât turnul Eiffel de mare atunci când se va întoarce de la înmormântarea verișoarei. Oare cum poate face față de una singură?! Și încă zice: „Mergi, Irocika, și te odihnește în hamac, pentru că tre-

buie să ai grija de sănătate. Mă descurc eu aici, n-avea grija!" Spălă pe urmă în condițiile noastre de cătun toți copiii și nu țipă la vreunul ca să se audă în toată casa.

– Ira, vin să te ajut! Kiril, deschide ochiul! Nu mai plâng! Fii bărbat! Vine mama îndată. Numai s-o termine de spălat pe Iulea și mergem numai-decât la pescuit. Îl luăm cu noi și pe Stepan dacă promite să nu o mai sperie pe sora lui cu broaștele. Nu o vei speria, nu-i aşa, Stepan? Cere-i iertare surorii tale!

– Tată, mă duc să sap după râme pentru prins peștele! Lenka, iartă-mă, te rog frumos, pe mine, blestematul! Tată, ce înseamnă „blestemat”?

– Blestemat înseamnă atunci când omul este lăsat singur, adică să se descurce singur, de capul lui. Dar tu nu ești blestemat, tu ești doar obraznic!

– Lenka, iartă-mă pe mine, obraznicul! Tată, să sap în grădină după râme sau să mă duc la tanti Galina?

– Sapă în grădină!

– Stiopka, te-am iertat de dragul lui Hristos. Tată, mă luați și pe mine la pescuit?

– Te luăm, însă cu condiția să nu-ți mai fie fri că de broaște! Si să nu mai îneci pisoiul în butoiul cu apă!

– Tată, eu încercam să-l învăț să înoate, dar el m-a zgâriat și atunci l-am scăpat în butoi din greșeală. Nu mai fac!

În spatele gardului se auzi dintr-odată un zgomot de motocicletă care se opri brusc. Apoi scârțâi poarta.

– Nenea Semion! A venit nenea Semion! Nene Semion, mergem cu tata la pescuit! Vii și tu cu noi?

– Vin, cum să nu vin! Numai să-l trimitem pe tata în delegație undeva și vin eu îndată în locul lui la pescuit! Țineți minte locul nostru secret unde se ascunde Țarul Caras cu cărășeii lui? Acolo mergem. Vă voi mai povesti și despre Țarina Caras și poate chiar o vom vedea, dacă suntem cuminți, ce ziceți?

– Ura! Mergem, mergem, nene Semion! Dar ce înseamnă „delegație”? E ceva pe după dealuri?

– Ca să vezi, imediat l-au schimbat pe tata cu Țarul Caras și cu Țarina... Am înțeles, Semion! Ia în primire ostașii. Eu presupun că trebuie să merg la părintele, nu-i aşa?

– Ai ghicit, Lexei. Pornește mașina ta de teren, că trebuie să-l duci pe părintele de urgență la cineva care trage să moară. Mașinii mele chiar ieri i-au scos ambreiajul ca să-l repare. A dus-o feciorul meu la service-ul lui din oraș. Să nu-ți faci griji pentru cei mici, că nu-i prima oară când pescuim împreună. Uite că vine și Nina s-o ajute pe Iriska la gospodărie. Mergi cu Domnul!

– Plec chiar acum! Ei, Doamne-ajută! Să-l ascultați pe nenea Semion! Lena, să nu mai intri în apă dacă ai doar ciorapii pe tine! Iriska, ține-te tare!

– Să ai înger păzitor la drum, Lioșa!

Peste cinci minute „TAB”-ul meu, după cum îi spune părintele Flavian, se oprea deja în fața căsuței de lângă biserică.

Despre „TAB” (sau „crocodilul”, „dinozaurul”, „paparuda” și alte porecle ale mașinii) trebuie să vă povestesc mai amănunțit. Am făcut rost de el cu două luni în urmă.

După ce „Niva” mea intrase într-o gură de canalizare, Mișa, fiul lui Semion, a încercat eroic s-o repară la service-ul lui din Otradnoe. Numai că „i s-a dus geometria de tot” și atunci Mișa, cu acordul meu, a vândut „calul de bătaie” unui șef de șantier asiatic, cu care acela urma să care materiale și chiar pe asiaticii ilegalisti la șantierul de construcții.

O perioadă am mers cu „barja”, adică o mașină „Volga” mai veche, pe care mi-o dăduse tot Mișa pe perioadă nedeterminată. A fost de folos, mai ales ținând cont de creșterea numărului de persoane în familia mea (lista nominală ați văzut-o mai sus). Dar nici această mașină nu a rezistat mult cu drumurile Moscova-Pokrovskoe, cedând de bătrânețe și plină de tot felul de „boli” datorate trecerii anilor.

Am început să mă gândesc cu ce aş putea înlocui mașina atât de importantă pentru familia mea. Aveam nevoie de ceva la un preț accesibil, adică ieftin, de dorit 4x4, destul de încăpătoare și cu multe locuri. Apoi, bineînțeles, trebuia să fie o mașină care să nu se strice repede.

Într-un cuvânt, aveam o problemă complicată, chiar dacă astăzi găsești o paletă largă de mașini noi și *second-hand*. Eu, păcătosul, chiar dacă nu sunt adeptul rugăciunilor utilitariste, pentru că mi-e rușine să-L mai supăr pe Dumnezeu după tot ce mi-a dat, am oftat, totuși, o dată:

– Doamne, ajută-mă să-mi găsesc o mașină cu care să duc familia la Pokrovskoe!

Am oftat și am uitat ce am zis. Însă Domnul nu a uitat. La trei zile după aceea, m-a sunat cineva:

– Lioha, ești acasă?

– Vitea, tu ești?

– Eu sunt. Stai acasă, că ajung la tine în jumătate de oră!

Așa era Viktor: dădea comenzi de când era mic. Am crescut împreună în același cartier, am învățat la aceeași școală, apoi la aceeași universitate, doar că la facultăți diferite. El s-a dus la studii economice, cu finanțe, bugete, credite-depozite și alte plăcături de genul său, care-l pasionațiu foarte tare. Putea vorbi despre sistemul bancar ore în sir, ca despre poezie.

Râdeam de el cu băieții, poreclindu-l „contabilul”. Vitiok însă nu se supără de poreclă. După Perestroika, a mers fiecare pe drumul lui și nu ne-am mai văzut. Pe urmă au apărut zvonuri că Vitiok „s-a ajuns”, a devenit bancher, și-a cumpărat casă în cel mai scump cartier moscovit, se duce la schi în Elveția. O ducea bine, într-un cuvânt.

Ne-am întâlnit odată la o petrecere, la o companie care se ocupă de petrol sau gaze, dacă-mi amintesc bine. Pe atunci lucram la firma care se ocupă de taxele vamale. L-am văzut atunci pe Vitea într-un costum al unui creator de modă francez, cu un ceas care costa cât o mașină de lux, dar cu piciorul în ghips, probabil tot adus din străinătate.

– Bună ziua, Victor Anatolievici!

– Lioha, vrei să-ți dau un pumn pentru Anatolievici? Ce ți-am făcut, de-ți bați joc de mine?

– Iartă-mă, Vitea, cred că am zis aşa pentru că sunt invidios. Tu ești acum un tip *cool*!

– Nu, Lioha, nu sunt *cool*, sunt doar în devenire...

– Se zvonește că ești bancher...

– Așa ceva. Sunt președintele asociației investitorilor și dețin 40% din „Intertrust Bank”. Acolo sunt și calul principal de bătaie, de fapt. Fără să muncesc câte douăsprezece ore pe zi banca ar fi falimentat de mult, trăgând la fund după ea o mulțime de clienți. Totuși, deocamdată nu mi-e greu, pentru că-mi place. Mai am destulă forță și creier pentru asta.

– Cum e Lenka? Mai rabdă o astfel de viață? Cred că nu prea dai pe acasă, nu-i aşa?

– Mă rabdă. Dar și eu știu că trebuie să am grija de timpul liber. Concediile cu familia sunt stabilite clar. Îi duc pe ai mei cât pot de des în stațiuni, călătorii și la competiții. Lenka nu mă lasă singur la competiții.

– Ce fel de competiții?

– Diverse. Îmi plac sporturile extreme, ca să am parte de cât mai multă adrenalina. Mă cățăr pe stânci, sar cu parașuta, fac scufundări, curse cu mașini și motociclete. Am obținut și premii la unele concursuri. Dacă nu te deconectezi astfel, poți să mori de nervi la bancă.

– Dar la picior ce ai pățit? L-ai rupt în timpul unei competiții?

– Ai ghicit. Am căzut de pe motocicletă într-o curbă.

– Lenka a văzut momentul?

– A văzut, desigur, și a fost prima care a sărit să mă scoată dintre fiare și cioburi.

– Te-a certat?

– Sigur! Întotdeauna mă ceartă atunci când îmi rup câte ceva. Mă amenință că ia copiii și se duce la mama ei în Kaluga. Totuși, se plimbă cu mine în yaht, intră în peșteri, conduce mașina în Safari. Știe să folosească GPS-ul mai bine ca mine. E tare! Are emoții doar când mă lovesc și plâng. La început mă amenință, apoi plâng. Eu nu sunt în stare să o văd plângând. Mai bine mă las de sport.

Uite-ășa e contabilul Vitiuhă!

Am lăsat telefonul din mâna și abia am apucat să termin un capitol din Ava Dorotei, că m-a și sunat:

– Lioha, te aștept în fața scării!

– Vitiok, urcă la mine! Am cafea din Italia.

Respect - Cafeaua las-o pe mai târziu. Am nevoie de tine aici, jos. Vino și vei vedea.

Am coborât. Când am ieșit din scara blocului am văzut în fața ușii CEVA. Din acel CEVA ieși Vitiuha, prietenul meu din copilărie, cu mâna stângă în ghips și cu o „zgardă” ortopedică la gât.

- Lioha, salut! Ia de aici un cadou!
- Salut, Vitiok! Ce, ASTA e cadoul?
- Ăsta, Lioha, ăsta!
- Vitea, ce monstru mai e și ăsta?
- Nu e monstru, Lioha. Monștri sunt numite mașinile-prototip, modificate pentru raliuri. Ăsta nu e decât un 4x4 „Land Rover Defender”, un pic modificat, ce-i drept, după cum vezi.
- Asta numești tu „un pic modificat”? Eu am crezut că e un lunomobil. De ce te-ai gândit să mi-l dai mie?

- Vezi tu, zise el făcând semn către ghips și zgardă, asta a fost ultima picătură din paharul răbdării soției mele! Am căzut într-o carieră cu „chifteaua” asta. Mă antrenam pentru un raliu național cu mașini de teren. Voiam să-l învăț minte pe Iurik Samodurov și... am pierdut la mustață. Trebuia să scad mai mult presiunea în pneuri. Prima dată am rămas blocat în poziție verticală, apoi m-am răsturnat și am zburat de la șase metri...

Așadar, îți încredințez ultimul meu aparat de „război”. Pe celălalt l-am dat băieților de la „Autoventury”, că mai are fier bun, coupe-ul l-am

dat lui Vitalie, „BMW”-ul lui Garik, băiatul de la scara 3, dacă mai ții minte. „Pătratul” l-am dat lui Serioga, iar pe ăsta l-am păstrat pentru tine.

Băieții mi-au spus că mergi des la țară, iar pentru țară acesta e foarte bun. Poți să și ari cu el, dacă îi pui plug. Și merge pe orice fel de teren. Am parcurs cu el jumătate din Karelia și un sfert din Altai. La „Butoiul de aur” și „Honduras” eram printre primii zece.

- Vitea, iartă-mi ignoranța, dar ce însemnă „Honduras” și „Butoiul de aur”?

- Lioha, astea sunt denumirile unor concursuri de raliuri off-road, trophy-ride. Când ne mai întâlnim, o să-ți povestesc mai multe.

Mașina e voluminoasă, numai bună pentru gașca ta. În spate de tot mai sunt două scaune pliabile. Poți să cari cu ea și o tonă pe acoperiș, că are ranforsare dublă.

Am lucrat la ea cu mâinile mele. Mulți băieți, când au aflat că mă retrag din concursuri, mi-au oferit bani buni pe această mașină. Numai că o astfel de mașină, ca un prieten, nu poate fi vândută. Doar dăruită.

Tine cheile, documentele și contractul de comodat. Stăpânește-o și bucură-te de ea! Eu mă duc la Kaluga, după Lenka. Cred că le e dor deja copiilor de tatăl lor.

Vitea făcu semn cu mâna și un „Mercedes” imens, de culoare argintie, care stătea vizavi, se apropie de noi torcând ca un motan.